

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2461/2019
27.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Божицара Вујичића и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Рајачић, адвокат из ..., против тужених "ББ" АД ..., чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ..., и АД „ВВ“, ..., чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизијама тужених, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1109/19 од 19.04.2019. године, на седници одржаној 27.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизијама тужених, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1109/19 од 19.04.2019. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ, као недозвољене, ревизије тужених изјављене против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1109/19 од 19.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шиду П1 5/2018 од 24.09.2018. године, делимично је усвојен примарни тужбени захтев и обавезани тужени да тужилци солидарно, за период од 01.01.2015. године до 31.08.2015. године, и тужени АД „ВВ“, ... за период од 01.09.2015. године до 31.12.2016. године, на име накнаде за исхрану у току рада и на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, исплате појединачне износе са законском затезном каматом од 22.05.2018. године до исплате, као и појединачне износе на име обрачунате законске затезне камате, све ближе одређено у изреци пресуде, као и да јој солидарно накнаде трошкове поступка у износу од 64.223,22 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Одбијен је тужбени захтев за више тражено од досуђених износа за период од 01.01.2015. године до 31.08.2015. године, и за период од 01.09.2015. године до 31.12.2016. године, и то на име накнаде за исхрану у току рада и на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, за појединачне износе са законском затезном каматом од 22.05.2018. године до исплате, као и појединачне износе на име обрачунате законске затезне камате, све ближе одређено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1109/19 од 19.04.2019. године, одбијене су жалбе тужених и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизије због погрешне примене материјалног права и предложили да се о ревизијама одлучује као о изузетно дозвољеним у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом, одлучено је о исплати на име накнаде за исхрану у току рада и за регрес за коришћење годишњег одмора, којом је утврђено да је тужбени захтев основан. О овом праву тужиле и о висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, а ревизијама се неосновано указује на другачије одлуке Апелационих судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужених, као изузетно дозвољеним, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија у смислу члана 410. став 2. тача 5. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизије нису дозвољене.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате, поднета је 12.02.2018. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде износи 200.453,31 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да су ревизије недозвољене.

На основу члана 413. ЗПП, у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић